

Євген Веклор

ВТОМЛЕНІ ГАЇ

Євген Веклор

ВТОМЛЕНІ ГАЇ

ПОЕЗІЯ, ПРОЗА

Київ
Видавництво
Людмила
2024

УДК 821.161.2-1/-3
В26

Вектор Євген

В26 Втомлені гаї: поезія, проза. Київ: Видавництво
Людмила, 2024. 62 с.
ISBN 978-617-555-220-9

Багато читачів знайомі з творчістю Євгена Вектора з його книжок: «Завірюхами лютий сурмить», «Вітрила», «Падоліст». Сьогодні автор пропонує читачам четверту збірку.

Обкладинка і ілюстрації автора.

ISBN 978-617-555-220-9

УДК 821.161.2-1/-3

© Євген Вектор, 2024

Пан Євген є тим митцем, талант якого проявляється одразу в кількох мистецьких утіленнях – у художньому слові – поетичному та прозовому, а також у художніх образах на полотні. Втім, чи ж різний це талант, чи мова йде про особливу оптику майстра бачити цей світ, адже і поезія пана Євгена – це своєрідні замальовки дійсності: пейзажна лірика дуже нагадує пейзажні етюди: «я бачу сонце і зелений світ, як бачить світ сусід лелека...», філософські мотиви теж представлені крізь призму візуальних образів: «мій шлях прим'яв розкішні трави, що розрослись чагарником...», та і проза у Євгена Павловича не позбавлена почерку художника, бо рясніє елементами для «створення картинки», на тлі якої вже розгортається сюжет.

Творчість пана Євгена заслуговує вдумливого занурення, навіть споглядання, якщо продовжувати експлуатувати мотив художник-письменник. Його вірші елегійні та «доступні», позбавлені мудрувань заради мудрувань чи загравання словами заради красування.

Ольга Ольхова (Сухомлин), поетеса, член НСПУ, засновниця litCom, кандидат наук із соціальних комунікацій.

*Наповнились слізьми зірок блакитні очі –
Ракетний жах, як лютий звір, наскочив.
Тремтить листок в тривожному чеканні –
Його життя в підвішеному стані.*

* * *

*Найтяжчий в Україні вибір нині –
Загинути чи жити у віках.
Які ж у тебе очі, люба, сині –
Війни в них віддзеркалюється жах.*

*Зажерливі кати в моїй оселі,
Руйнуючи, крадуть усе святе.
Чарівна в моїм серці ти й весела,
Пройшла повз нього куля знов протє.*

*Я, люба, москаля дощенту знищу.
Без тебе я – відірваний листок.
Та мрія в мене й віра є найвища –
Вкраїна щоб цвіла, немов бузок.*

* * *

*В листопад відчиню двері навстіж.
У човні золотім попливу.
Розрізатиме човен мій навпіл
Хвилю смутку, його тятиву.*

*Загорну будень в ковдру барвисту
Та нагрію теплом кольорів.
У калини позичу намиста –
Для краси воно вже на порі.*

*Якщо очі від болю втомились,
І від сліз, і від гуркоту й бід,
В теплім слові чудові є сили,
Теплі барви лікують як слід.*

* * *

*В зруйнованих оселях,
Колись таких веселих,
В містах моїх і селах
Краде ворожий «град»
Життя у немовлят.*

*Та душі їх безсмертні
Й іменнях, що не стерти,
В сльозинках в кожному серці,
Полинуть до небес,
Де владарює Зевс.*

* * *

*В Господнім космосі народжуються діти.
Безпутній павутину там снує.
А людству, втім, немає де подітись –
Земля – це дім – єдине, що в них є.*

* * *

*Щоби волю здобувати
Взнай себе – чого ти вартий.
Щось придбай – не все ж ти маєш.
Глянь, а ворог вже й тікає!*

* * *

*Повільно йдуть турботи всі за обрій
Між присмерків ще клопіт де-не-де.
З-за хмари зірка вигулькне хоробро –
Під ранок в дальні всесвіти впаде.*

*Я мирно задивився зірці в очі –
Передчуття хай ляже на папір.
А Демон злий зубами заскрегоче –
Пророком йому стане влучний вірш.*

* * *

*Пульсують годинники в тиші,
Влягається солодко ніч.
А думи – тихесенькі миші –
Шкребуться, нараз, як раніше,
Знайшовши притулок в мені.*

* * *

*Ісус воскрес, щоб вірили ми в нього.
Ця віра непохитна і тверда,
На весь народ від старця до малого
Немов тягар, лягла важка знемога,
Але свій шанс утратила Орда:*

*Втомилися годинники і миті,
Хоч мляво, світ од сну таки воскрес:
Жорстокість панувати хоче в світі –
В хижачки кров'ю очі всі залиті –
Змію сліпу важкий розчавить прес.*

* * *

*З росою, а, може, сльозою
Світанок до квітки прийшов.
«Не плачте, – шепоче їм воїн, –
Я, вас захистивши собою,
В житах відпочинок знайшов.*

*А ти розцвітай, моя квітко,
Й родина моя розцвіте.
Вкраїна відродиться швидко.
Я волю їй виборов-виткав,
А сонечко святом зійде.»*

* * *

*Летять драконівські ракети,
Майбутнє вкравши у людей.
Я вірю, знаю, любий, де ти ...
В бою ти лев, сміливо, вперто
В двобої з зайдами щодень.*

* * *

*Сон-тиша якось дихає сторожко,
Сльоза блищить в очах твоїх, як брошка.
Всі тіні у напруженім чеканні,
Сирен ревінням шкіриться світання.*

* * *

*І сад не цвіте,
І небо тепер мов провалля,
А серце проте
Щось має святе,
Хоч треба ховатись в підвалі.*

* * *

*Втомилися дні, втомилися ночі,
Втомилися очі твої і мої.
А ворог гвалтує щодень і щоночі
Мої найрідніші ліси і гай.*

*Тіла він руйнує і душі дитячі,
Надії дорослих і спокій старих.
В боях загартований, серцем гарячий
Наш воїн, я певний, готує прорив...*

* * *

*Спекотні серпневі деньочки.
У сонця обличчя ясне.
Білють неначе сорочки
Хмаринки, грози рідні дочки,
У кожній начиння пісне.*

*Не знають вони й не гадають,
Яке є начиння в русні.
Але блакить неба єднають
З хлібами дозрілими навіть,
В жорстокій, нещадній борні.*

*Світи, моє Сонце, ясніше,
Русню пропікай до кісток.
Твій внесок історію пише,
Я це замальовую віршем,
В майбутнє заклавши місток.*

* * *

*Печи русню Сонце, печи
Пекельно в степах України!
Ти дурник, сідай і «печи»,
Як щур на печі із Керчі –
Бо ж розум давненько покинув.*

* * *

*Дякую, незламний, за твою незламність,
Дякую, відважний, дякую за все.
Вірю, мій коханий, мій воїне славний,
Ти руснячу нечисть розчленуєш навпіл.
Ось така картинка, ось таке есе.*

* * *

*Дивує, що в цім світі є істоти,
Єдині усвідомлюють себе.
Цей світ вони прочитують на дотик.
Не в серці, лишень, в розуму є соти –
Нівроку, ось такі вони цабе.*

*А світ цей безкінечний, його космос –
Де простір і матерія, і час.
Питань до цього безміру так гостро
Стоїть у тих розумників не просто,
Вогонь питань горить, і не погас.*

*Достоту фоліант кладуть у соту,
Наук плоди в майбутнє, не у сейф.
Такі у світі розуму істоти,
Відкриті вони в діях, а не потай:
Творити світ науки – це не все...*

*Науку запрягають і будують,
Незмінно тягне в завтра той буксир.
У світ цивілізований мандрують
Шляхами крізь вогні йти – ні не всує.
Найбільше важить слово у них «мир».*

*Та є істоти інші у цім світі
І зовні вони схожі на людей.
Оманливий, проте, природи витвір –
Бо вовк-хижак у «Руський мір» одітий,
Тож певний будь, він підло нападе.*

*Свободи грати «братъ» – питання вічне,
Із вірою, яка нас не мине.
За помилки нас не згвалтує відчай –
Історію, немов молитву вивчим,
І для звитяг козацьке є пальне.*

* * *

*Злились сирени й ночі воедино,
А день розплющить очі на той жах.
Заб'ється серце в грудях України,
Та треба пережити цю годину –
У ворога давно зірвало дах.*

* * *

*Вмивались ночі дощові
Веселими сльозами:
Почули: на передовій
Залив горлянку – і привіт...
Чумою лізе московіт,
Немов Аїд до ями!*

*Коли розплющив очі день
Над степом України –
Не видно птаства і пісень,
Лише гучний у скронях тень.
А серце спокою так жде,
Хоч навкруги руїни.*

* * *

*Я до дерева безлистого подібний,
Мій вогонь уже не буде так горіть.
Українці в моїй долі завжди рідні,
Є в нас ворог і тому його боріть.*

*Є ще й честь, та її ревно захищайте.
Українська – то є квітка навесні.
У Європу й НАТО йдіть, не озирайтесь –
Хай злоститься хижо ворог навісний.*

*Бути вільним чи в ярмі – себе питайте,
Меч святий тримайте вдень і уночі.
Сійте хліб та на підмогу не чекайте –
Той хто сильний, має друзів силачів.*

* * *

*Шкребуть, шурхоцуть шини, хоч без пальців,
А люки клацають зубами їм услід.
Кияни йдуть утомлені, як бранці,
В очах у них холодний погляд-лід.
Людей чекали втомлені світанки,
Хотілося б важку забути ніч...
А день новий поріг покинув зранку,
І сонце разом з ним весь час опріч.
А потім вже на захід йтимуть потай
У бій святий нащадки козаків.
Русню мочить давно бійцям не шкода!
Хай пропаде від їхньої руки!*

* * *

*Блакитне небо якось трохи сіро
Всміхнеться зранку осені душі.
Міські пейзажі повні світла віри,
Зустрінуть жовтень у своїй красі.*

*Яскравий день із сонцем у зеніті
На зміну ранку – вибору нема.
Жеруть ракети неповторні миті,
Та Патріот їх вчасно перейма.*

*І день, і ніч годинники вартують,
Щоб жодна мить не втратила свій шанс.
Вкраїнці з лютим ворогом воюють –
У їх серцях палкий вогонь не згас.*

* * *

*Життя, війна – які банальні речі.
Свят день чи ніч – то, звісно, про життя.
Якщо ж війна – є ворог безперечно,
«Святить» русню мечем не надто гречно:
Небесний знак – «За Неньку до звитяг»!*

* * *

*Зеленим літом зелений вітер
Блука в гіллі.
Зелений вітер іде по вітах,
Мов по землі.*

*Зі сходу знову не тільки звідти
Йдуть москалі.
Сусіде підлий, сусіде хитрий,
Чого приліз?*

*Зелений вітер зеленим літом
Сховався в гіллі.
Зелений вітер не знає звідки
Чекать вогнів.*

*Вже сивий вітер, облізлі віти
Та чорний гнів.
Постав над світом кривавий Ідол
У наші дні.*

*Козацькі діти зі сталі литі
Старі й малі.
Тож будуть бити, потужно бити
Той «Руський мір».*

* * *

*Ревуть сирени, мов скажені.
Трамвай не буде вже ходить.
Беру сюжет цей не зі сцени,
І знов ревуть, ревуть сирени,
А «Руський мір», впродовж століть
У горлі, мов кілок, стоїть.*

*Та лютъ, роз'ятрена сусідом,
Вже розбудила козаків:
Навіки зникнуть горе й біди,
Орди не лишиться і сліду.
На довгі радісні роки!*

*Реве сирена, мов скажена –
Летить здичавілий «наряд».
Від побратима та від мене
На цього звіра достеменно
Прицільно вирветься заряд
І розшматує вражий зад.*

*Сирени знов ревуть скажено
Трамвай, мов вкопаний, стоїть.
Як струни нерви достеменно
На передку бійців силенно:
Жорстокий «Руський мір» століть
Нам честь відведена спалить.*

* * *

*Під сонцем у цім світі зла багато
Й до нас воно, потворне, заповзло.
Цю темряву долати треба, кляту.
Є слава Геркулеса, та, крилата...
І в нас її не бути не могло.*

*Щоб морок темний зник у нашій хаті,
Вогнем яскравим бити є тут сенс.
Ще Геркулесів-кіборгів багато
Те зло гуртом палити вірно – «свято!»
Є й друзі для підмоги в цей момент.*

* * *

*Підніжки ставить, прикро, доля,
А я іду наперекір.
Ще зупинюсь посеред поля,
В думках ще визріває віри.*

* * *

*Я чекаю зими, наче літа,
Де холодний буятиме цвіт.
Зовсім трішечки сонця над світом –
Як дарунок – сніжинки привіт.*

* * *

*Мов росою умивалась
Чиста мова, ніби спів.
Не багато і не мало
Серце радості шукало
Між похмурих сірих днів.*

* * *

Прости святу закоханість у тебе,
Не винен я – це Боже ремесло.
Життя, моє, минуле – все було.
Затих в саду п'янкий пташиний щебет,
Натомість лиш дощів залізних тло.

Я був тоді зухвалий в дідька воїн,
Якого в твої зваби занесло.
В мені якесь нахабство проросло.
Я долі не очікував такої...
Та зброя – це моє святе перо.

Дощі залізні сипле моксель з неба.
Сибірська суне челяді чума.
Подоби в ній людської ні, нема.
Та стану я за Неньку і за тебе,
Бо кличе вже отаманська сурма!

Кохана, я запасів маю зброї...
У ворога такої..? О-о. Катма!
Відчує це московія-пільма.
Мене Господь навіки удостоїв –
Коханню зброї рівної нема!

* * *

*Тримай мене, кохана, в цьому тоні,
Як можеш, у напруженні чекай.
Я твій, як є, неначе на долоні.
Щасливий, бо по вуха в цім полоні.
І що тоді порівняно з цим Рай?*

* * *

*Неначе повені самотності в мені.
Годинникова сповідь монотонна.
Далека ти, скрізь чорна ніч стотонна.
Якісь останні загадково довгі дні –
Де час – немов важений камінь в жорнах.*

* * *

*Твій сонячний промінь,
Так гріє з середини й зовні
Мое зашкарубле єство.
Живильним напоєм наповнив,
В цім світі обравши нас двох.*

*Свобода! Руйнуємо грати!
Підмогу дарує нам світ.
А орків царятель пихатий
Плистиме до пункту Аїд.*

*Залишиться спомин.
Серця наші мужності повні.
Любов і кохання в нас є.
Ясніє твій сонячний промінь:
Єство в нім пульсує моє.*

* * *

*Шепоче осінь за вікном,
Дощі у листя загортає.
А монотонне сіре тло,
Немов для пензля полотно,
Вже на сюжет новий чекає.*

* * *

*Гарячим полум'ям своїм
Осіння казка
Фарбує втомлені гаї.*

*Мов зачарований я став
На ту палітру
Теплохолодних дивних трав.*

*У тім вогні немає сліз
Лиш дивна радість,
Яка іде за мною вслід.*

* * *

Обірвав листопад надто швидко
Бронзу листя гаїв і лісів.
Стовбур, наче поламана скрипка,
Під корою мелодію виткав
Та й скрипить щось на кшталт ля – мі – сі.

Ворон чорний обурено хрипне,
Здутий вітром продовжить політ.
Дивно вивільга-пташка не скрикне,
Лиш волога нещадно і прикро
Свій протисне за комір «привіт!»

* * *

*Розкішна осінь підійшла
Тай усміхається бордово.
Хоч якось лист тремтить не влад
Та наче в масть лягла Покрова.*

* * *

*Писати так лиш серце має право,
Бо не дарма ми слухаєм його.
Тому кладемо совість у заставу,
Вона не дасть образити когось.*

* * *

*На скронях в мене вже давно зима,
Та в серці ще вогнів горить багато.
В нім осінь ще в гарячих килимах –
Палітру ту не можу полишати.*

* * *

*Вогнем горіти, осторонь триматись,
Яким же буде, брате, вибір твій?
І що ж заклали в тебе батько й мати?*

* * *

Висить в повітрі каламуть якась сумна,
Для неї двері я до хати зачиняю.

Та в гості проситься хоча б на мить вона
Шепоче тихо, що промокла вся до дна.
І що робити, я, повірте, ще не знаю.

Та каламуть, та ще сумна, не до душі,
Моїй самотності настоятись ще треба.
Тож каламуть з дощем, ідіть кудись мерщій.
Моїй самотності в погоду і в дощі
Хоч вір-не-вір, не треба жодна хибна зваба.

* * *

*Свята планета, ти як Мати рідна,
Господніх рук надійний витвір дорогий,
І крізь космічні океани владно й гідно,
Повз метеори, що снують гармидно,
До найщасливіших несеш нас берегів.*

*Твоя орбіта – шлях до щастя і до світла,
В твоїх руках вогонь життя сердець людських.
Живе завжди в серцях святий Отець й молит-
ва.
Надія, Віра царювати стане в них.*

*Гріхи прости нам, ми усі тебе благаєм,
Молитву нашу покладем тобі до ніг.
Планета-Мати знову може стати Раєм,
Ти в кожному серці наче тепле сонце сяєш.
Ми схаменулися, прости дітей своїх.*

* * *

Господній жест –
Обдарувать мене тобою.
Тож я воскрес!
А потім стрес
Тому що з долею в двобої.
Ти там. Тут я,
Стою з мечем-щитом, як мамонт.
Але навряд
Удмурт-бурят
Благословення брав у мами.
Нехай іде
Москви нечистої навала,
Але впаде,
Кінець знайде,
Який впродовж віків шукала.
А ти чекай
Завжди чекай мене кохана.
За рідний край
Впаду – нехай –
Мій син з мечем, як ранок встане.

* * *

Була плачем
Роса, що висохла у полі.
І біль, і щем
Зійдуть дощем,
Як сонця безмір, встане воля.

* * *

Утрати щем
Спіткає будень вставши зранку:
Він був дощем..,
Святим... і ще... –
Не забувай його, коханко.

* * *

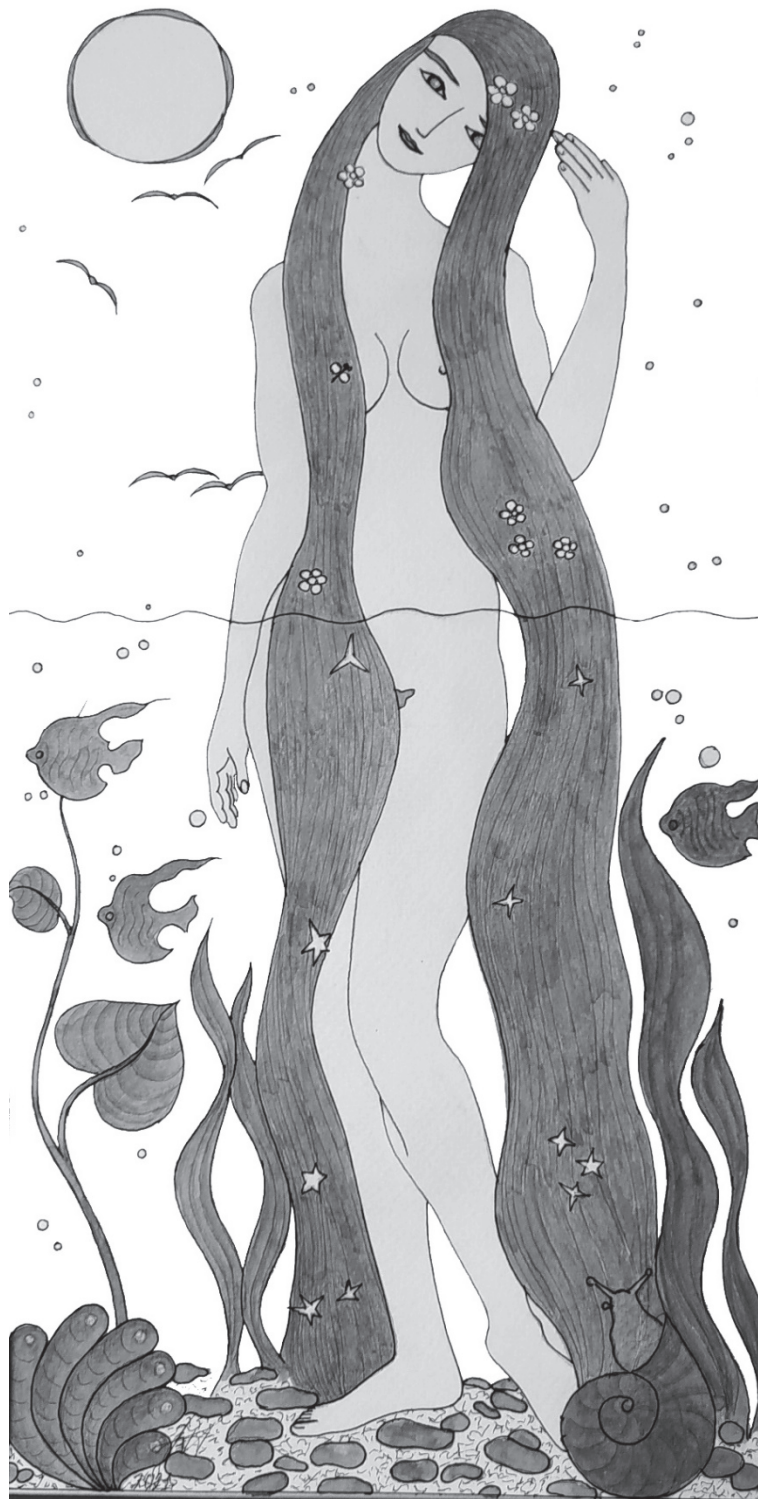
*Холодним спокоем сніги вкривають землю.
Під пухом-ковдрою думки могли б заснуть:
Ідуть доньки й сини у бій крізь нічку темну
Ні зупинити їх несила, ні вернуть.*

* * *

*Дощилося чекання дні і ночі,
Турбота, все ж, спочинку не дає.
Тебе, весна, зустрінемо охоче,
Давно од сну пробудження в нас є.*

* * *

*Мій нерв, я – медіатор
Бадьорий задаємо тон.
На варті камертон.
І кожен в мені атом
Потуг дає багато,
Стійких мов поплавок-понтон.*

Пора

З її появою дзеркало річки зачаровує погляд райдушними кольорами та милує серце лагідними ранками.

Коли на екранах вікон постаті людей ходять туди-сюди, то вона, як килимова палітра, стає ще золотішим тлом для них.

Неначе казкова царівна, пройде парками — устелить їх зеленкуватою бронзою, пройде по пагорбах вузьенькими стежками — розгубить вбрання неповторної краси. А як піде понад річкою чагарниками і лісами, то з дерев посипаються золоті дощі, і цим багатством устелять землю, а чиєсь схвилюване серце — радістю буття.

Вона, інколи мокра від дощу, сиза від туманів, інколи золота або руда – зачаровує всіх. А чари її гарячі, як жар та хмільні, як молоде виноградне вино.

Якось вона глянула на мене і поманила до себе. Неначе заворожений її красою, я пішов за нею. А вона, озираючись, ішла далі і далі. Я йшов не зупиняючись, а вона озиралась і кликала своїм чарівним поглядом.

Коли через деякий час на мить зупинилась, я побачив, що ми стоїмо біля чудового, у позолоті, лісу.

Вона повела мене по золото-зелених заростях лісової казки, взявши за руку, зігрівала своїм теплом і дивилась на мене блакитним промінням очей, дихаючи неповторним ароматом лісу.

Мій погляд був прикований до її тоненької, гнучкої постаті, що перетворювалася з кожним кроком то в струнку берізку, то в ліщину, то в високу молоденьку сосну. Я чув її спокійне, рівне дихання, яке пахло лісом. Раптом, ненароком, я доторкнувся до неї і в мені щось солодко завмерло.

Ми гуляли серед казкового осіннього лісу, і моє серце відчуло — вона зовсім не збирається мене відпускати.

Казковий ліс, обіймав нас своїми золото-зеленими фіолетами-тінями. Здавалось, що ми зовсім в іншому світі.

Її тепло і дихання було настільки близьким, що я уже не відрізняв його від свого. Вона була ніжна, м'яка і тепла, як сонячне проміння.

З часом я відчув, що вона усім своїм єством зливається зі мною, огортаючи своїм вбранням. Я уже не помічав лісу, всіх його прикрас. Неначе відчував гарячу м'якість її казкових вуст. Вони, здається, злилися у міцному єднанні з моїми легким приємним болем. Вона обгортала і ніжно притискала мене до себе.

Наче уві сні, гойдались на хвилях лісового царства сухі березові бруньки, ягоди шипшини, сухе листя, пухнасті бутони будяків. А вона ніжно тримала мене в своїх обіймах, наші серця схвильовано і тихо билися у такт погойдуванням лісу і шуму вітру.

Я відчував, як моє напружене серце повільно входить в лоно її гарячих обіймів. Ми пливли на хвилях танцю природи, ритмічно і важко дихаючи. Поряд, обійнявшись, стояли дві високі гнучкі берези. Вони погойдувались від вітру, тихенько скрипіли, немов стогнали.

Я відчував, що моє серце, зігріте її теплом, спокійно пульсувало в щасливій безмежній насолоді.

Ти така красива і чарівна, не залишай мене, осене! Я хочу ще довго милуватись тобою.

Мрія

Навколо стоїть глибока тиша. Дідусь довго дивиться на сонну річку і мовчазний гай. Льоду і снігу ще мало.

– І коли вже він піде? Не можу ж я весь час бути вербою. У мене стільки роботи: обійти всі закутки, полічити пеньки, відвідати колоду, що усамітнілась біля берега, рогозу, яка стоїть по коліна у воді, – шепотіла вона.

– Якби я була у зимовому вбранні, не довелося б ховатися. Ходила б засніженим гаєм, нікому не помітна.

Здається вона, дочекалася. Ось дідусь уже помаленьку підводиться, роздивляється навколо, прислухається.

– Неначе хтось пошепки говорить... Може, це дерева перешіптуються? – думав старенький, залишаючи зім'яту траву.

Вона ледь помітно ворухнулася і м'яко відділилася від верби. Струнка, довершена у своїй красі загадкова дівоча постать спокійно і впевнено рухалася мовчазним надвечір'ям гаю, що наче якось розгублено стояв по кісточки у недавно скинутому бронзовому одязі осені. Кущі й дерева, розпустивши коси і опустивши могутні руки, жили надією на близьке придбання зимового одягу.

– Довгоочікуваний вітер на своїх могутніх крилах все ж принесе біле пухнасте вбрання, нікого не залишить без уваги, – повторювали її невтомні уста.

Та раптом що це?

Невже він мене побачив? Поблизу ні деревця, ні кущика, лише пеньок, – стурбовано роздивлялися

навколо її розгублені очі. – Перевтілитись в пеньок не можу – він старий і трухлявий, а в мене молоде, трохи засмагле тіло. Що робити?!... Он хвиля по воді побігла, качками дикими збита. У ній віддзеркалюється суха трава. Ось моє спасіння!

Вона дійшла до річки, ступила у воду і злилася з хвилею і травою.

– Ех, не встиг! Була тільки – но тут і зникла, – вигукнув юнак, який щойно підбіг до верби. Він озирався на всі боки. Ходив берегом туди-сюди, а загадкова постать немов крізь землю провалилася.

– Не могла ж вона в річку стрибнути. Адже на дворі зима, – розмірковував юнак.

Він безпорадно опустився на пеньок. Спересердя почав кидати грудочки в річку. До берега побігла хвиля, і відображення трави у воді затанцювало. Хлопець кидав грудочки і з захопленням спостерігав незвичайну картину: з неба повільно спускалися великі пухнасті сніжинки, м'яко сідали на воду й зникали.

Хвиля-танцівниця приворожувала мандрівника і неначе заколисувала...

– Хто ти, дівчино? – запитав юнак.

– Твоя мрія.

– А що ти тут робиш?

– Живу.

– А чому тут?

– Тут народилася. Адже ти почав про мене мріяти саме тут, – відповіла вона.

Схвилюваний неймовірною пригодою, він дивився на дівчину, переводячи погляд то на красиву довгу шию, то на ніжні плечі. На якусь мить сором'язливо глянув на повні дівочі груди. Її тіло було

прикриті одягом з сухої трави та листя, а довге каштанове волосся доповнювало незвичайне вбрання, що підкреслювало тонку талію.

Мрія взяла його за руку і повела вздовж річки.

Коли юнак прокинувся од сну, гай уже був укутаний сутінками. Кучеряві контури дерев зливались в суцільні темні постаті. Хлопець і дерева мережилися прозорою пухнастою ковдрою, з-під якої йому зовсім не хотілося вибиратися, але на його обличчі і руках зимова мантія невблаганно танула. У юнака перед очима довго перегорталися сторінки пригоди, яка трапилася з ним.

Зайчик

Якось зібралися на небосхилі синьоокі зірки побазікати. Дивляться, а у однієї на мантиї щось блищить.

– Що це у тебе? – питають.

– Та оце сонячний зайчик причепився. Я йому якось сказала – гарно блищиш – коли була віддзеркаленням у калюжі. Він тоді на хвильці гойдався. З того часу і не відходить від мене.

– А ти зірка? – запитала одна.

– Присягаюсь вам, що я зірка.

– Шановне панство, нехай вона відчепить того зайчика та й кине. Поки долетить до землі, то він згорить. Тоді ми їй і повіримо, – сказала старша.

Взяла зірка сонячного зайчика та й кинула у безодню Всесвіту.

Через деякий час на небі спалахнуло яскраве світло.

– Що це?! – здивовано загомоніли зірки.

Сонячний зайчик тим часом летів навколо землі і весело світився на корпусі космічного корабля.

Віддзеркалення ж зірки продовжувало падати то в одну, то в іншу калюжу.

Зміст

Наповнились слізьми зірок блакитні очі	4
Найтяжчий в Україні вибір нині	5
В листопад відчиню двері навстіж	6
В зруйнованих оселях	7
В Господнім космосі народжуються діти	8
Щоби волю здобувати.....	9
Повільно йдуть турботи всі за обрій	10
Пульсують годинники в тиші	11
Ісус воскрес, щоб вірили ми в нього	12
З росою, а, може, сльозою	14
Летять драконівські ракети	15
Сон-тиша якось дихає сторожко	15
І сад не цвіте	16
Втомилися дні, втомилися ночі	17
Спекотні серпневі деньочки	18
Печи русню Сонце, печи	19
Дякую, незламний, за твою незламність	19
Дивує, що в цім світі є істоти	20
Злились сирени й ночі воєдино	22
Вмивались ночі дощові	24
Я до дерева безлистого подібний	25
Шкребуть, шурхочуть шини, хоч без пальців ..	26
Блакитне небо якось трохи сіро	27
Життя, війна – які банальні речі	28

Зеленим літом зелений вітер	29
Ревуть сирени, мов скажені	30
Під сонцем у цім світі зла багато	31
Підніжки ставить, прикро, доля	32
Я чекаю зими, наче літа	32
Мов россою умивалась	33
Прости святу закоханість у тебе	35
Тримай мене, кохана, в цьому тоні	36
Неначе повені самотності в мені	37
Твій сонячний промінь	38
Шепоче осінь за вікном	39
Гарячим полум'ям своїм	40
Обірвав листопад надто швидко	41
Розкішна осінь підійшла	43
Писати так лиш серце має право	43
На скронях в мене вже давно зима	44
Вогнем горіти, осторонь триматись	44
Висить в повітрі каламуть якась сумна	45
Свята планета, ти як Мати рідна	46
Господній жест	47
Була плачем	48
Утрати щем	48
Холодним спокоєм сніги вкривають землю	49
Доцилося чекання дні і ночі	50

Мій нерв, я – медіатор	51
Пора	53
Мрія	55
Зайчик	58

ЄВГЕН ВЕКТОР
(Верградський Євген Павлович)

ВТОМЛЕНІ ГАЇ

ПОЕЗІЯ, ПРОЗА

Редактор: Ковальчук І.

Художнє оформлення:
Верградський Є.

Комп'ютерна верстка:
Чалчинський В.

Підписано до друку 15.04.2024. Формат 60х84/16.
Папір офсетний. Гарнітура БукМан. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 3.7. Наклад 50. Зам. № 125.

Надруковано в “Видавництво Людмила”.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи серія ДК № 5303 від 02.03.2017.
“Видавництво Людмила”
03148, Київ, а/с 115.
Тел./факс: + 38 050 469 7485, 068 340 8332
E-mail: lesya3000@ukr.net

